

O SEGREDO DE XOÁN

Un día de autano fomos ao polo e como
lá bo tempo decidín ir a buscar champiñóns.
Fuxen as bestas, o abrigo e fun buscar unha
cesta de vinhos. Saín por detrás da casa das
meus avós que hai uns prados moi grandes.
Camiraba e camirabose non atopaba ningún
champiñón, de repente vin ao lonxe un vello que
tamén levaba unha cesta pero cando me viu
escapou correndo. Como quedo intrigado decidín
ir en busca del e saber porque escapou de
mín. Polo camiño deixou un rastro, pasaron
unha manada de corceas e deixaron as pegadas.
Seguí o camiño e de súpeto viro as bestas
e bateín a correr detrás del. El ao verme
intentou escapar pero ao final cedeu porque
se meteu nun camiño sin saída.
Porqué escapou de mín? preguntéille. O vello
seguiu falando e con medo. ¿Como te chamas?,
Podes confiar en mín eu non che vou facer dano.
Chámame Xoán, déixame fuxir. Espera, espera,
onde vas con tanta presa eu só quero ser teu
amigo, eu son Bruno. ¿Porque que íamos a
buscar champiñóns xuntos? Vale vamos.

Pués parece de camino de tanta charla un do
outro, xacín díxalle que tiña un segredo pero non
pode contallo a ningún. Bruno díxalle que
podía confiar nel que non ía revelar o seu
segredo. Está ben souche certas pero é o
meu segredo. Chegou a noite convíntome
en Elfo. E enen traballo de noite é saído
da natureza, que todo fluía para ir
cambiando de estacións. Por exemplo en
primaveiro fago que todo estea verde e
florido e agora en outono fago que as
follas das árbores caian e os champiñs
empesem a crecer, por eso me viches, estaba
colendo a semente de champiñs para crear
mais pero ~~era~~ escapar de ti perdíam toda.
!Ti axudaríaime a recollela? Bruno estaba
aromado polo que recollela de escoritas.
Si, si souche axudar. Desde ese día faran
moi 'vos amigas e Bruno sempre que podía
ía a axudarte.

ÓSCAR MELÉNDEZ GARCÍA

